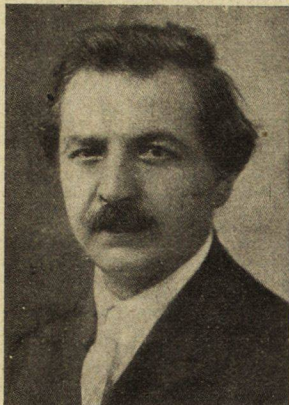

Ноемврий 1903 дава въ София свой концертъ и, веднага следъ свършването му, бива повиканъ отъ тогавашния министъръ на Просвѣщеніето Д-ръ Ив. Шишмановъ и наговаренъ съ основаването на I-во

Петко Наумовъ

Българско народно-музикално училище, което се открива на 14 декемврий 1904 — съ съдействието на Н. Ив. Николаевъ, Хен. Визнеръ и Дим. х. Георгиевъ, а после бива призвана и Ефимия Илкова и други софийски музикални сили. Отъ това музикално училище, превърнато 1912 въ държавно, произлѣзе сегашната Държавна музикална академия, въ която, презъ течение на 27 години, той — до 1931, е работилъ, завеждайки цигулковия отъдѣлъ, като презъ неговитѣ класове сж минали: Саша Поповъ, Люб. Владигеровъ, Елена Добриновска, Тод. Вжжаровъ и много други наши виолонисти, членове сега на оперния оркестъръ, или учители по музика. Още при основаването на музикалното училище той образува при него оркестъръ, и съставя единъ струненъ квартетъ, съ който е уреждалъ концерти. Съ написанитѣ отъ него повече отъ 150 статии, Н. спомага извънредно много и за осно-

ваването на „Оперната дружба“, като влиза въ споръ съ видни наши общественици и писатели, до като най-после бива спечелено и общественото мнение въ полза на операта. Съ безспорни заслуги за нейното закрепване, Н. е билъ нѣколко пжти въ нейното управление—било като членъ на управителното тѣло, или като директоръ. Като основателъ на I българско народно музикално училище, ревностенъ защитникъ на оперното дѣло, съ дейността си като цигулковъ педагогъ и като музикаленъ общественикъ, Н. има значителенъ дѣлъ за напредѣка на музикалното дѣло въ България. Композиционната му дейность се е изразила въ написването на следнитѣ творби: 3 български рапсодии, 6 български поеми, увертюритѣ: „Иванъ Вазовъ“, „Христо Ботевъ“ „Тутраканска епопея“ (получила трета премия) и 5 валса за оркестъръ, 2 рапсодии и една мазурка — за пиано, „Ноктюрно“, „Берсъюзъ“, 2 български поеми, „Българска фантазия“, „Думка“ и „Концертцюкъ“ — за цигулка и пиано, „Увѣхнала любовь“, „На моя гробъ“, „Любовна тжга“, „Презъ полето“, „На хорото“, „Вино пия“, „Тебе пѣсни ще да пѣя“, „Майчини сълзи“, „Свекръва“, „Първиятъ трепетъ“ и „Гороцвѣтъ“ — за единъ гласъ съ пиано, и операта „Страхиль-войвода“ (довършена 1931) — въ български духъ. Освенъ това писалъ е критически статии за концерти, драматични представления и художествени изложби.

Неаполитанска секста — се нарича малката секста на субдоминантата въ moll. Напр.: въ a-moll е b = (си бемолъ). Н. с. може да бжде разглеждана и като свободно влизаще задържане, или като странична нота. (Гл. акордъ на Н-та с.).

Неаполитанска школа — се нарича оная периодъ отъ развитието на италианската опера, който започва съ Провенцале, Алесандро Скарлати, и цѣла редица майстори, тѣхни ученици въ Неаполъ, и чийто характеренъ признакъ е мелодическата красота — поради което и този стилъ се нарича „красивъ“ или „изященъ“. Чрезъ култивирането на мелодическата красота отъ майсторитѣ на Н-та ш. произлѣзе и итали-